

Cuprins

Prefață	9
Introducere	11
<i>Capitolul</i> 1	Călătoria mea	19
<i>Capitolul</i> 2	Care sunt motivațiile noastre?.....	34
<i>Capitolul</i> 3	Nu-i lăsați afară, în frig – invitați-i înăuntru!.....	45
<i>Capitolul</i> 4	„Oamenii din altă parte”	55
<i>Capitolul</i> 5	Biserica și „cei din afara ei”	62
<i>Capitolul</i> 6	Biserica și celelalte biserici	71
<i>Capitolul</i> 7	Președintele și colegii lui de echipă.....	83
<i>Capitolul</i> 8	Nu e ușor să alegi un conducător!	94
<i>Capitolul</i> 9	Unitatea – suntem <i>un singur</i> trup	104
<i>Capitolul</i> 10	Un loc unde să ne simțim ca acasă	116
<i>Capitolul</i> 11	O viață în tensiune.....	125
<i>Capitolul</i> 12	Reflecții asupra viitorului apropiat	135

Capitolul 1

Călătoria mea

În calitate de conducători, noi nu putem fugi de propriul trecut. Deciziile pe care le luăm astăzi – pozițiile noastre „predefinite” subconștiente, reacția noastră față de oamenii sau față de problemele provocatoare, modul în care ne definim rolul de conducere – sunt toate modelate profund de drumul pe care l-am parcurs și de experiențele prin care am trecut.

Călătoria mea a început la două sute de mile spre nord de Cercul Arctic, în Norvegia, în timpul recesiunii din anii 1930. În acei ani, Biserica Adventistă a cunoscut o creștere puternică și o renaștere în nordul Norvegiei, iar părinții mei au luat parte la ea. S-au botezat, s-au alăturat bisericii și au creat pentru copiii lor o familie adventistă caldă și propice creșterii în credință. Am învățat de timpuriu în viață să prețuiesc hrana spirituală din scrierile lui Ellen White. De copil, am avut simțământul că noi suntem deosebiți. Eram diferiți, dar eram diferiți în sens pozitiv.

La data aceea, sărăcia era considerată o stare normală. Într-o zi, i-am spus tatălui meu: „De fapt noi nu suntem săraci – avem în fiecare zi ce mânca!” El nu mi-a zis nimic, doar mi-a aruncat o privire. Era cârpaci și cam tot ce putea să facă era să-i hrănească pe cei trei copiii ai lui.

Tata și-a ridicat un mic atelier de reparații încălțăminte, întrucât, fiind adventist de ziua a șaptea și trăind în nordul Norvegiei, în acea perioadă nu-i era ușor să-și găsească un loc de muncă. Pe timpul acela, săptămâna de lucru era de patruzeci și opt de ore, iar angajatorii

rareori aveau îngăduință față de un om care nu lucra în Sabat. Situația era și mai complicată în zona Cercului Arctic din cauza Sabatului, care în toiu iernii începea vineri la amiază. De regulă era prea complicat să angajezi un om care nu putea veni la lucru o mare parte din ziua de vineri, în sezonul cel mai profitabil din an.

Eram săraci, dar aceasta ne dădea un fel de sentiment de onoare. În comunitatea noastră, noi simțeam unii împreună cu alții, ne ajutam când puteam și nu profitam de nimeni. Mi-a prins bine să învăț de mic să trăiesc cu puțin.

Al Doilea Război Mondial a venit peste Norvegia când aveam cinci ani. Soldații germani invadatori au ridicat în Beisfjord, în apropiere de Narvik, o tabără de prizonieri de război pentru câțiva prizonieri sârbi. Îmi amintesc că mă uitam la ei prin gardul din sârmă ghimpată și că am întrebat-o pe mama: „Ce au făcut?” Ea mi-a răspuns: „Nimic. Doar că sunt din altă țară.” Aceasta a fost prima mea întâlnire cu epurarea etnică și cu simțămintele puternice, iraționale, care izvorăsc uneori din iubirea față de cultură sau patrie. Încă de atunci am știut că nu aveau logică și că erau greșite.

Lecție pentru un băiat de cinci ani: Nimeni nu trebuie să sufere din cauza locului de unde provine sau din cauza felului în care arată.

În cei cinci ani care au urmat după aceea, am locuit împreună cu familia mea într-o școală veche, împreună cu trei sute de soldați germani. Noi locuiam în apartamentul îngrijitorului, iar clasele fuseseră transformate în dormitoare pentru soldați. Amintirile pe care le am din perioada aceea sunt în general pozitive. Soldații nu ne-au făcut niciun rău. Erau ocupați cu pregătirile pentru războiul din zona arctică, iar noi ne vedeam înainte de viața noastră. Fie război, fie pace, cizmele tot aveau nevoie să fie reparate, iar tatăl meu și-a continuat munca la atelier.

Într-o seară, spre sfârșitul războiului, am auzit un hohot de plâns venind dinspre camerele ocupate de soldații germani. Atunci am întrebat-o pe mama: „De ce plâng?” „Păi, sunt ca niște băiețandri, mi-a spus ea. Le e dor de mămicile și de tăticii lor și vor să plece acasă.” Unii soldați aveau numai paisprezece sau cincisprezece ani.

Încotro? ne îndreptăm ?

La mai puțin de un an de la apariția ei în limba engleză, cartea *Where are we going?* este disponibilă acum și în limba română, în urma unei inițiative a Uniunii de Conferințe.

Titlul cărții, o actualizare a celebrelor cuvinte *Quo vadis?* din legendara întâlnire dintre apostolul Petru și Domnul Hristos, provoacă biserica la un răspuns în fața crizelor contemporane.

Publicul-țintă este reprezentat de lideri, de la prezbiterul unei bisericuțe la slujbașul ales pentru o funcție la Conferința Generală.

Echilibrată, dar curajoasă, *Încotro ne îndreptăm?* este o carte bazată pe experiențele trăite „în prima linie a frontului”.

Jan Paulsen este unul dintre cele mai cunoscute nume din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Originar din Norvegia, a intrat în lucrarea pastorală în anul 1953, slujind și ca profesor în Europa și Africa. A condus Colegiul Newbold, iar în 1983 a devenit președintele Diviziunii Trans-Europa. În 1995 s-a mutat în Statele Unite ale Americii, unde a slujit 4 ani ca vicepreședinte, iar apoi, timp de alți 11 ani, ca președinte al Conferinței Generale.

Jan Paulsen a fost primul președinte al Bisericii Adventiste care, la data alegerii în funcție, avea deja un doctorat, obținut la Universitatea Tübingen din Germania. La 77 de ani, în 2012, Jan Paulsen a fost decorat de regele Norvegiei cu titlul de Comandor al Ordinului Regal de Merit pentru „lucrare meritorie în folosul umanității”.



EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE
www.viatasisanatate.ro

ISBN 978-973-101-534-7
CG 51518

